

Nedávno jsme se tu v diskuzi bavily s holkama o tom čoklidím hamižnění. Ať už ve smečce, nebo v páru dvou psů. Že vždycky do děje vstoupí největší voslintanej pidikousek něčeho... čehosi. Třeba kousilínek utrženého papundeklu z hajzltrubky. A ten, kterej ho drží v majetku, je v ten moment nejen nejbohatším na celým tomhle mrzkým světě, ale stává se tímto hlavně pánem všehomíra. Má něco, co nikdo ne a může tudíž manipulovat vesmírem. Nebo případně teda aspoň svým protějškem. Kterýho tímto pochopitelně dohání k naprostému šílenství či zoufalství. To podle vývoje situace ☐. Je hrozně ftipný je při tomhle pozorovat. Jak voni to berou děsně smrtelně vážně a přesto je to pochopitelně hra. Ovšem hra plná kliček, šméček a diplomacie. Základem ovšem je, udělat z toho nic něco, co fšící - minimálně teda parťák - nutně potřebujou. Ty metody se pochopitelně liší a každý používá jinou. A nadto každý jich má taky několik.

Kupříkladu Rumíček má tedy tři. Jde-li o hračku či onen zmiňovaný kus rozčvaňhaného odporného papundeklu, zvolí buďto metodu zmítací - kdy se nad dotyčným předmětem jme zmítat a metat kozelce a z celého svého vižlího já se radovat a jásat. Aby jako upozornil protějšek, že něco tak úúúúžasného ešče nikdo nikdá neviděl a kdo to má, je ten nejšťastlivější pejsek na světě. Nebo volí metodu pana důležitýho, kdy se vši vážností vezme opatrně tu vzácnost a chodí s hlavou v záklonu jak čáp důležitě bytem z místnosti do místnosti a dává okatě najevo veledůležitost svého konání. Zároveň, zcela logicky, nesmí dopustit, aby protistrana získala sebemenší možnost se vzácného majetku zmocnit ☐.

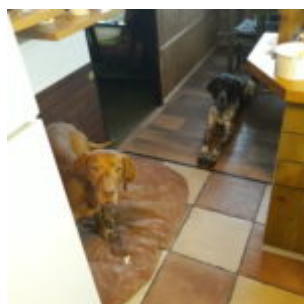
Nu a pak tu máme situace, kdy je ve hře nějakej kus žvance. No kus... kousek, kousíček. A překvapivě ☐ nikdy nejde o něco, na čem by mu záleželo. Páč to už by to tam neleželo, to je jasný. Tahle hra má trošánek jiný pravidla, je to pořád hra, pořád v ní o nic nejde, aleeee je to zkrátka něco jinýho. A je to taky značně statická hra. A strategická. Je to zkrátka hra nervůch. A to hlavně Talinervůch. Páč Rumoušovi o tu poživatinu, kterou nepožil, vůbec, ale vůbec nejde, jde mu čistě jen o to, mučit svou spolubydlící. A dělá to rafinovaně. Do celého širého okolí hlásí celým svým zrzavým tělíčkem, že von má neskutečnou delikatesu a že kdo se na ni jen podívá, toho prokleje do dvacátýhosedmýho kolena. Zahlíží na Taliprtku pohledem mocným a rozhodným. A s tou to pochopitelně mlátí vo zem. Práskne to s ní vo podlahu, protože bez toho kousku krmě nejvzácnější zhyne bídnou smrtí hladem. Vystřelí jí to ku stropu, protože bez toho vzácnýho pokrmu cípne zoufalstvím. Práskne to s ní vo podlahu..... protože..... no a takhle si to jedou. Rumouš v pohodě leží na pelechu a

směje se jí pod ty svoje malý rezavý fousínky ☹ ☹

Shodou okolností hned následující den po tý zmiňovaný debatě o psím dohadování se a zlobení se, se u nás doma objevila velmi vzácná a veledůležitá věcička. Bez ní se nedalo dál kvalitně žít a majetek to byl kolosální.....Pokladem největším se stal..... kousíček zelí ☹ ☹ . Von ho tentokrát Rumoušek jako moc nechtěl, to zelíčko. Trochu si dal a pak říkal, že nejní žádný králik, že jo. Ale... nechal si tam ten kousek a bedlivě ho dozoroval. Tali sežrala pomalu půlku hlávky a zrovinka ešče by si kousek dala. Tady tuten, co ho nikdo nechce, je opuštěnej, smutnej a vona by se ho ujala. Ráááda by se ho ujala.

“Noo jo, holkááá, ale to je moje zééličko, víš?”, tvářil se Rumouš. Hlavu votočenou od Taliprtky, voči do zatáčky směrem k Taliprtce. S tou to fláklo vo zem. Nervozita by se dala krájet. “Dýýýk to necheeš!!!!!!” volaly její zoufalý kukadla. “Řikal gdo?” cuknul koutkem Rumouš. Voči furt do tý zatáčky. “Nechceš to, nechceš, to!! Dyyybys to chtěl, máš už to dávno sežranýýýýýýýý!” Mydlilo to s ní po podlaze jak v bubnu pračky. “Proč myslíš?” povyjel Rumoušovi blahosklonně nadočnicovej oblouk levýho voka. Furt byl v tý zatáčce, zatímco u Tali už došlo v bubnu pravděpodobně ke ždímání, jak byla nedočkavostí zmítána po podlaze ☹ ☹ .

Snažila jsem se nenápadně vytratit, vzít telefon a vyfotit to, ale tím jsem bohužel celou tu situaci rozbila, takže foťák zachytil už jen tohleto:

Ale možná to bylo dobře, páč kdyby Rumouš Taliprtku ešče dlouho natahoval, asi by to s ní švihlo. Je teda pravda, že stejně ležela, tak by to nebyla tak bolestivá záležitost, ale stejně.... ☐☐

Je to ftipný je takhle pozorovat, to se prostě nikdá nevochodí.